

Arrest

nr. 206 675 van 10 juli 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2018 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTEGAELE, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2018 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: 24.12.1984

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 28/06/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een trailer. (PV BG.55.FO.002564/2018 door SPN Zeebrugge)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een trailer. (PV BG.55.FO.002564/2018 door SPN Zeebrugge)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...), attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van SPN Zeebrugge

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge,

de betrokkene, S., A. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 28/06/2018"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar repatriëring. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten, werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“• SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;

• SCHENDING VAN ART. 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;

• SCHENDING VAN ART. 3 EVRM;

• SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;

• SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;

• SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGPLICHT;

• SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT.

Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een onderzoek werd gevoerd naar de rechten van de verzoekende partij op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er wordt

in de bestreden beslissing enkel vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument.

Er werd vastgesteld dat verzoekende partij afkomstig is uit India. In concreto vreest verzoekende partij represailles omwille van de relatie van zijn broer met een vrouw uit een hogere kaste.

4.1.1. Juridisch kader

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat artikel 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

“Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekende partij's kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.” (RvV, 17 december 2014, nr. 135.296).

A fortiori dient aan de bestreden beslissing een grondig individueel onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM vooraf te gaan.

Uw Raad liet er tot op heden nog nooit enige twijfel over bestaan dat ‘Bijlages 13septies’, zoals de bestreden beslissing uitvoerbare verwijderingsbeslissingen uitmaken en er derhalve op het ogenblik van het nemen van deze beslissing een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM

Daarom is het des te opvallender dat verwerende partij in de bestreden beslissing dergelijk onderzoek niet heeft uitgevoerd.

In hoofde van verzoekende partij zijn wel degelijk elementen aanwezig die een schending van artikel 3 EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken.

4.1.2. Schending artikel 3 EVRM

Verzoekende partij dreigt bij terugkeer naar India vermoord te worden. Hij is immers India ontvlucht omwille van problemen die hij en zijn broer kregen doordat zijn broer een relatie had met een meisje van een hogere kaste. Toen de familie van het meisje dit te weten kwam hebben zij de verzoekende partij en zijn broer hard aangepakt en met de dood bedreigd aangezien dit gegeven heel gevoelig ligt in India.

Deze problematiek wordt bevestigd door objectieve informatie:

"Definitive information on the attitude of the Bharatiya Janata Party (BJP) towards intercaste marriage, in terms of official policy and actual practice and attitudes, could not be located within the time constraints in which this report was completed. Nonetheless, it may be of interest that in March 2004 it was reported that 'Jagmati Sangwan, who is president of the All-India Democratic Women's Association (AIDWA), Haryana, made some pointed references to the ruling BJP government and its allies [at a seminar on honour killings and inter-caste marriages] for not doing enough to eradicate the social evils'.

This ensued heated discussions after the lecture, and the embarrassed organisers had to remind the audience that "discussions are not aimed to target political parties, but to remove the social stigma associated with inter-caste marriages."

"Be it the government machinery, administrators or women's organisations, all are equally to blame. No one is helping the cause," said Sangwan, who is also a lecturer at Maharishi Dayanand University, Rohtak. She, however, added that it was only the communist parties, which were playing their role well. In fact, her direct references to the BJP, VHP and Bajrang Dal for not doing much had a section of audience fuming.

"It is sad that the killing of young persons is not even considered a crime," she said, adding that generally it was the marriage of an upper-caste girl and a lower-caste boy which irks the society leaders more.

"This leads to killings, as elders fear that girls would ask for their right in property and the status of lower caste boys would get elevated in the process," said Sangwan. "Killing one's children is painful for parents, but pressure from feudal leaders forces them to do it," she added ('Lecture on honour killings takes political hue' 2004, Times of India, 28 March – Attachment 15)."

(stuk 4, Refugee Review Tribunal Australia, RRT Research Response India, 27 oktober 2006, te consulteren via: <http://www.refworld.org/pdfid/4b6fe221d.pdf>, verzoeker zet vet)

"Sources indicate that there are no official statistics available on the prevalence of mistreatment towards inter-caste couples (Navsarjan 20 Apr. 2012; see also Professor of sociology 19 Apr. 2012). The BBC notes that "hundreds" of people are killed annually in India for marrying someone of a different caste or for marrying against their parents' wishes (16 Nov. 2011). Human Rights Watch notes that, according to an independent study, at least 900 honour killings, in which people are killed for marrying outside their caste or religion, or within their kinship group, occur each year in Haryana, Punjab, and Uttar Pradesh states (18 July 2010).

(...)

The professor of history at the University of Toronto said that inter-caste marriages between upper castes and Dalits can lead to violence and killings (10 Apr. 2012). Similarly, the Director of the Centre for Social Equity and Inclusion in New Delhi stated that inter-caste marriages, particularly those that cross the "touchability line," may put the person's life in danger (The Globe and Mail 2 Dec. 2011)."

(stuk 5, Immigration and Refugee Board of Canada, India: Situation of inter-caste couples, particularly those involving Dalits, from both urban and rural locations, including societal attitudes, treatment by government authorities and the treatment of their children, april 2012, te consulteren via: <https://www.justice.gov/sites/default/files/eoir/legacy/2014/02/04/IND104061.E.pdf>, verzoeker zet vet)

Deze informatie toont bovendien aan dat de Indiase overheid niet in de mogelijkheid is om bescherming te bieden aan interkaste-koppels.

"India's Special Marriage Act-1954, which came into effect on 1 January 1955, allows for inter-caste marriages, but requires that couples give written notice of their intent to marry at least thirty days before the marriage (India 1954, Sec. 1, 4, 5, 7). Human Rights Watch notes that the thirty-day notice period is sometimes used by families to locate and kill or forcibly break up couples (18 July 2010).

(...)

The Executive Director expressed the opinion that the government does not provide protection to inter-caste couples who experience mistreatment, and that the police are "not effective" and are sometimes themselves the perpetrators of violence against inter-caste couples (Navsarjan 20 Apr. 2012). According to Human Rights Watch, some local government officials are "sympathetic" to the edicts of the khap panchayats, "implicitly supporting the violence" (18 July 2010)."

(stuk 5, Immigration and Refugee Board of Canada, India: Situation of inter-caste couples, particularly those involving Dalits, from both urban and rural locations, including societal attitudes, treatment by government authorities and the treatment of their children, april 2012, te consulteren via: <https://www.justice.gov/sites/default/files/eoir/legacy/2014/02/04/IND104061.E.pdf>, verzoeker zet vet)

Bij een uitzetting naar India is er dus wel degelijk een reële mogelijkheid dat de verzoekende partij er zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele manier afgeleid worden dat ten aanzien van verzoeker zelfs maar de minste toetsing van zijn uitwijzing aan artikel 3 EVRM werd uitgevoerd. Dit getuigt dan ook

van een ontzettend grote onzorgvuldigheid gezien het feit dat verzoeker wel degelijk te kennen geeft een vrees te koesteren in geval van terugkeer.

Uit een voldoende grondig gehoor zou zonder meer de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker blijken.

Het is de plicht van verwerende partij om in dergelijk gehoor, in het bijzijn van een tolk, te voorzien alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen.

Uit de motiveringsverplichting die verbonden is aan de correcte toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet volgt dat de overeenstemming van een bestuurlijke beslissing met hogere rechtsnormen dient te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt eveneens die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting die op verweerster rust overeenkomstig artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Het is duidelijk dat verweerster de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd op basis van haar verzoekenbaarheid met hogere rechtsnormen. De formele motiveringsplicht is bijgevolg geschonden.

4.1.3. Geen enkel onderzoek naar schending artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partijen op bescherming in het licht van de artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing staat nergens vermeld dat dergelijke onderzoek gebeurd is.

Artikel 3 EVRM werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden, door gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Artikelen 3 EVRM betreft een hogere rechtsnorm die tot doel heeft om rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen.

Vanuit die logica kan in geen geval aanvaard worden dat er maar op vertrouwd moet worden dat een onderzoek in een later stadium nog wel plaats zal vinden.

Te meer daar de bestreden beslissing uit zichzelf een uitvoerbare titel uitmaakt.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest RvV nr. 202 033 van 30 maart 2018 waarbij Uw Raad de schorsing van verschillende bevelen het grondgebied te verlaten heeft uitgesproken bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In deze zaak werd in de bestreden beslissingen meermaals door de verwerende partij erkend dat nog een grondiger onderzoek naar de artikelen 3 en 8 EVRM diende plaats te vinden. Uw Raad was van oordeel dat een gebrek aan grondig onderzoek op het ogenblik van het nemen van een uitvoerbare beslissing, een schending van artikelen 3 en 8 EVRM tot gevolg heeft.

“De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: “Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden”. De gemachtigde geeft in de bestreden akte derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

(...)

Met de motivering dat een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden op een later tijdstip, geeft de verwerende partij zelf aan dat zij zich nog geen definitief standpunt heeft gevormd met betrekking tot het door verzoekers’ ingeroepen gezinsleven en gezondheidstoestand en geeft zij zelf toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaats gevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de bestreden beslissingen in de voorgaande paragrafen overwegingen bevatten met betrekking tot het gezinsleven en de gezondheidstoestand, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij telkens besluit dat zij artikelen 3 en 8 van het EVRM nog grondiger dient te onderzoeken.”

(stuk 3, RvV, nr. 202 033 van 30 maart 2018, in de zaak RvV 218 066/VIII, verzoekende partij zet vet).

Aangezien Uw Raad zelfs niet tolereert dat een ‘grondiger’ onderzoek nog na het nemen van een uitvoerbare verwijderingsbeslissing zou plaatsvinden, is het a fortiori ontoelaatbaar dat in het kader van de huidige bestreden beslissing nog geen enkele toetsing van artikel 3 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verzoekende partij vraagt dan ook dat deze redenering ondubbelzinnig op zijn beslissing zou worden toegepast.

Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumain.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt, naast de op haar rustende motiveringsplicht het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.3.1. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat er geen onderzoek gevoerd werd naar artikel 3 EVRM. Hij vreest in India represailles omwille van de relatie van zijn broer met een vrouw uit een hogere kaste.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum/verblijfstitel op het ogenblik van zijn arrestatie. Hij betwist evenmin op heterdaad betrapt te zijn voor inklimming in een trailer waarvoor een PV met nr. BG.55.FO.002564/2018 door de scheepvaartpolitie van Zeebrugge werd opgesteld. Hij betwist evenmin zich niet te hebben aangemeld bij de gemeente binnen de bij artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, redenen waarom hij, conform de artikelen 7, alinea 1, 1° en 3° en artikel 74/14 § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, bevolen wordt om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Waar hij stelt dat er geen onderzoek naar artikel 3 EVRM werd gevoerd, gaat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij dat er nog een onderzoek, door de cel Identificatie, i.v.m. een eventuele schending van artikel 3 EVRM bij verwijdering naar India, zal gebeuren.

Verder dient te worden opgemerkt dat het onderzoek naar artikel 3 EVRM zich niet stelt op het ogenblik van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een dergelijke beslissing.

Het is immers slechts op het ogenblik dat het Bestuur een daadwerkelijke verwijdering van de vreemdeling overweegt, dat de kwestie van de eventuele schending van artikel 3 EVRM zich stelt.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde m.b.t. het onderzoek naar artikel 3 EVRM en het nemen van een verwijderingsmaatregel in het arrest nr. 89/2015 van 11 juni 2015 onder meer wat volgt:

“B.5.1. De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat

«het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten» (Parl. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p.19).

B.5.2. Door geen onderscheid te maken tussen die twee fases in de procedure, geven de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft.” (Grondwettelijk Hof, arrest nr.89/2015 van 11 juni 2015, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Het EHRM oordeelde in arrest PAPOSHVILI t. BELGIË van 13.12.2016 dat het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM dient te gebeuren vóór de repatriëring naar het land in kwestie. Nu het land van bestemming niet gekend was op het moment dat de bijlage 13septies werd genomen, kon (en diende) het Bestuur nog geen onderzoek (te) voeren in het kader van artikel 3 EVRM.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker aldus in de mogelijkheid zal worden gesteld alle elementen en/of grieven naar voren te brengen gericht tegen de verantwoordelijke lidstaat.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.3.2. Kernbetoog van verzoekende partij is dat de verwerende partij nagelaten heeft een grondig onderzoek te verrichten van haar situatie in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.3.3. In de nota met opmerkingen beaamt de verwerende partij dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM nog moet plaatsvinden. Zij betoogt dat dit onderzoek alleszins zal gebeuren voor de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.4. De verwerende partij geeft derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat bij het treffen van de bestreden beslissing er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan dan ook niet anders dan verzoekende partij volgen in haar betoog dat artikel van het 3 EVRM op het eerste gezicht geschonden werd door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Naast de vaststelling dat de Raad van State ook recent geoordeeld heeft in zijn arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018 dat de verwerende partij *“bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds (moet) onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.(..)”* en er aldus al een onderzoek moet gebeuren bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet slechts *in extremis* bij de tenuitvoerlegging ervan, *in casu* ook moet worden vastgesteld dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft waarvan de tenuitvoerlegging imminent is daar zij met het oog hierop vastgehouden wordt zodat verwerende partij bezwaarlijk kan verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 89/2015 van 11 juni 2015 om haar standpunt kracht bij te zetten. Verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij bij het treffen van de thans bestreden beslissing geen onderzoek had moeten verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Ook waar zij verwijst naar het arrest Paposhvili t/ België kan zij niet gevolgd worden. Immers heeft de Raad van State in voornoemd arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018 er ook op gewezen dat de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM al moet plaatsvinden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel en niet pas op het ogenblik van de effectieve verwijdering geenszins in strijd is met de bewoordingen of de inhoud van het arrest Paposhvili.

Evenmin kan verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing zij niet op de hoogte was van het land van bestemming, nu eventuele twijfels over het land van bestemming – voor zover deze twijfels al ooit zouden bestaan hebben in hoofde van verwerende partij nu verzoekende partij ook gesteld heeft geen verblijfsrecht te hebben in Italië (zie mailbericht van 2 juli 2018 gevoegd aan de nota met opmerkingen: *“Betrokkene heeft nooit verblijfsrecht gehad in Italië. De andere twee Indiërs hebben wel verklaard tijdelijk verblijf te hebben gehad”*) – pas aan het licht zijn gekomen na het treffen van de bestreden beslissing ingevolge de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd in het gesloten centrum. Dat het de intentie was van verwerende partij om verzoekende partij terug te sturen naar het herkomstland bij het treffen van de bestreden beslissing blijkt ook uit de vragenlijst die op 28 juni 2018 werd voorgelegd aan verzoekende partij en waarin gesteld wordt *“The Immigration Office is considering you for coerced repatriation to your country of origin”* (eigen vertaling: *“De dienst vreemdelingenzaken overweegt een gedwongen terugleiding naar uw land van origine”*). Bij het invullen van deze vragenlijst bij de politie op 28 juni 2018 verklaarde verzoekende partij al dat zij niet terug kan naar haar land van origine omdat zij vele problemen heeft in India. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij met deze verklaringen rekening heeft gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt nogmaals dat het de verwerende partij toekomt om een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij het treffen van de bestreden maatregel. Dat zij dit heeft nagelaten hoeft geen verder betoog.

Deze vaststelling volstaat samen met de andere vervulde schorsingsvoorwaarden om de bestreden beslissing te schorsen. Dienvolgens dringt zich geen bespreking op van de overige onderdelen van het enig middel.

Het middel is ernstig voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij gesteld heeft onder het aangevoerde middel en wijst op artikel 3 van het EVRM.

2.4.2.2. Verzoekende partij kan gelet op de bespreking van haar grief betreffende artikel 3 van het EVRM worden gevolgd in haar betoog dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel dreigt te berokkenen. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 juni 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

S. DE MUYLDER